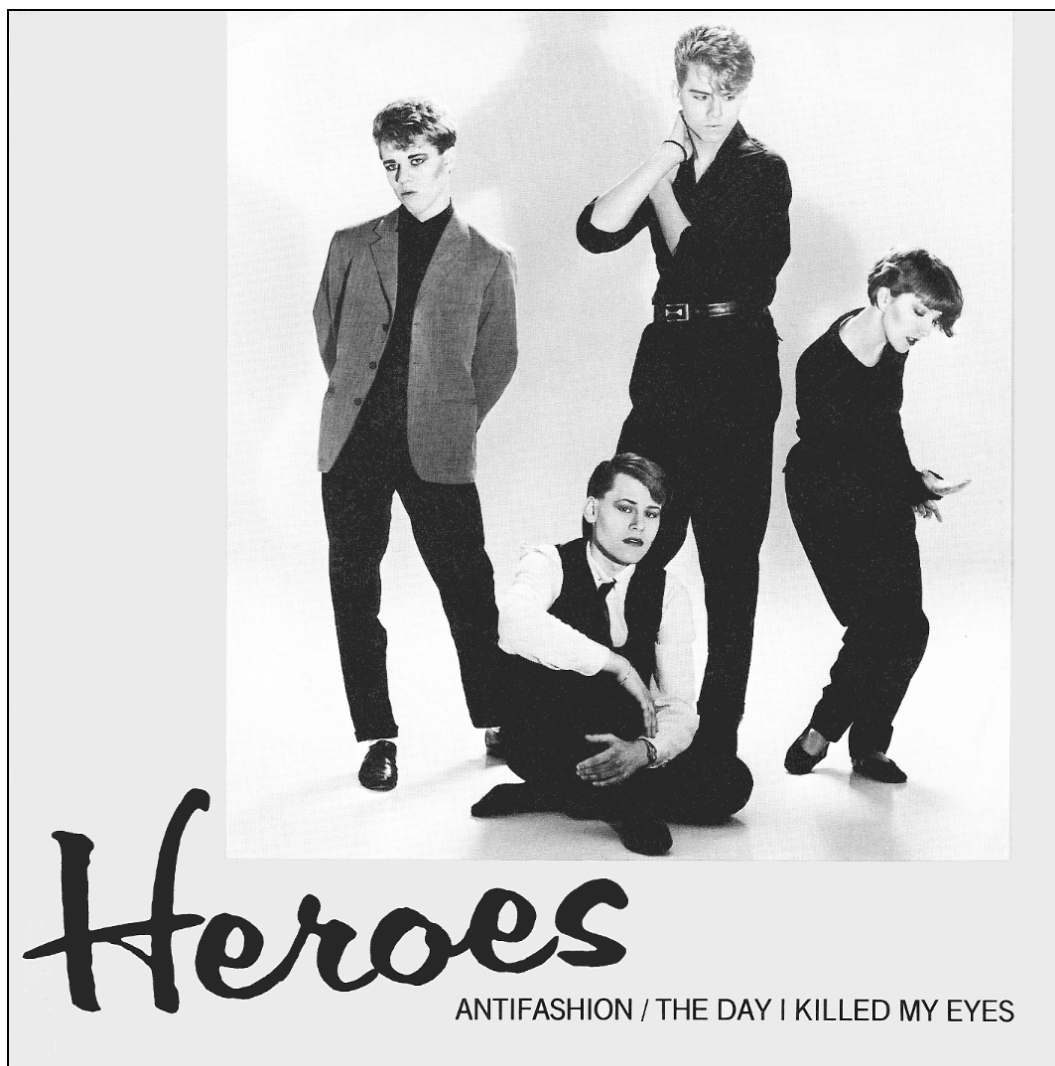

Heroes – bandet som inte existerade

Efter att ha letat i 30 år hittade Musik & Ljudtekniks redaktör nyligen en eftersökt singel med den svenska popgruppen Heroes. Kort därefter kom ett meddelande från en person som visade sig ha information om skivan. Musik & Ljudteknik har nöjet att berätta om Heroes – bandet som egentligen inte existerade.

Av Pekka Johansson

Det tidiga 1980-talet framstår drygt trettio år senare som en höjdpunkt i pop- och rockmusikhistorien. Kanske var det den sista i sitt slag? Oavsett vilket, mötet mellan postpunk, disco, elektronika och new wave innebar nya ljudlandskap där framför allt synthesizern medförde oanade möjligheter.

Den progressiva rocken hade vid den här tiden något av en renässans med banden Saga, Marillion och Rush. Kim Wildes självbetitlade debutalbum var en fullträff i mötet mellan rock och new wave och musiken på skivan, framkom det senare, framfördes av det progressiva rockbandet Enid.

Ian Anderson från Jethro Tull gjorde soloplattan "Walk into light" och band som Depeche Mode, Human League och Heaven 17 representerade den nya engelska syntpopvågen. Yazoo släppte sina båda album 1982 och 1983. Den för Musik & Ljudtekniks läsare välbekanta "Med rymden i blodet" med Adolphson & Falk snurrade ofta på vinylspelaren. Mauro Scocco och hans Ratata gjorde "För varje dag" en av de främsta svenska debutsinglarna någonsin. Ultravox, som hade hängt med hela vägen från punk till new wave, syntes ofta på de tv-sända popgalorna från Tyskland. Kort sagt, det var en fröjd att vara popintresserad under det tidiga 80-talet.

I min bekantskapskrets fanns en person vars äldre bror hade, vill jag minnas, kontakter på lokalradion. Denne broder kom hem med en rad spännande singlar. Här fanns mer alternativ musik som gruppen Berlin och låten "Sex, I'm a...", artisten David och "Am I normal?" liksom den svenska gruppen Stadion och "Hunger".

Svårfunnen skiva

All denna musik har jag sedermera sparat upp och köpt på originalvinylskiva eller, i förekommande fall, på den första cd-utgåvan. En skiva har dock gäckt mig i alla år. Det är singeln "Antifashion" med gruppen Heroes.

Jag hade ett ganska vagt minne av omslaget – ett gäng sminkade gossar i dåtidens modekläder och en tjej som gör en underlig pose. Melodin mindes jag desto tydligare – en mörk, suggestiv popsång med en återkommande slinga, teatralisk sångstil och den pricksäkra devisen i form av refrängens utsaga "Antifashion is fashion too" (antimode är också mode). Jag kan inte minnas att vi någonsin lyssnade på b-sidan.

Vad som väckte ett visst intresse var att en av medlemmarna i Heroes hette Peo Thyren. Thyren hade ett förflutet i Noice, en popgrupp från Gustavsberg som omkring 1980 tävlade med Gyllene Tider om epitetet Sveriges populäraste. Noice kom med tiden att drabbas av en rad problem och gruppen hade redan vid den här tiden, 1983, gjort sina mest minnesvärda produktioner.

Heroes föll i glömska i ett kvartssekel under vilket jag fördjupade mig i annan popmusik. För fyra år sedan bestämde jag mig för att mer aktivt försöka hitta skivan. Jag hade redan anat att singeln "Antifashion" var gruppens enda och det bekräftades av de knapphändiga uppgifter som jag lyckades hitta på internet. Då kom nästa överraskning: en annan av medlemmarna, Chris Care, visade sig vara identisk med Christer Sturmark, senare känd som IT-guru och på senare år ordförande i förbundet Humanisterna.

Jag sökte på alla de ställen jag normalt letar efter skivor. Jag besökte skivbutiker, börser, loppisar och mässor utan att hitta singeln. Till slut dök den i alla fall upp på en skivmessa för en inte alltför stor peng och cirkeln var därmed sluten.

Skivan åkte in i skivhyllan hemma eftersom vinylspelaren var under renovering. Döm om min förvåning när jag några veckor senare får ett mejl från en person vid namn Mikael Sjödin som undrar över mitt intresse för skivan. Jag berättar historien för honom. Just när jag ska skicka mitt e-postmeddelande slår det mig: har jag inte sett namnet Mikael Sjödin tidigare? Jo! Jag frågar artigt om jag har fått kontakt med den Mikael Sjödin som sjöng och spelade keyboards i Heroes. Så är mycket riktigt fallet. Jag frågar om jag får intervjua honom över ett par öl, men det visar sig vara opraktiskt eftersom Mikael bor på annan ort. Vi kommer i stället överens om att jag ska e-posta mina frågor.

Mikael Sjödin, med artistnamnet Mick Arrow, vid tiden för "Antifashion".

En intervju med Mikael Sjödin

Vem är Mikael Sjödin?

– Det har jag undrat i 50 år också! Titta på www.mickarrow.com så finns det mesta beskrivet som är nämnvärt om vad jag gjort inom musiken.

Vad gjorde du före Heroes?

– Heroes bildades under konstiga omständigheter hösten 1982. Innan dess hade jag skrivit musik och gjort väldigt mycket inspelningar hemma (multitrack med två kassettdäck!) sedan 1979. 1978, när jag var 15, blev jag för första gången medlem i ett band och spelade då orgel, men det varade bara något halvår.

Hur bildades gruppen?

– Sommaren 1982, när jag jobbade i en skoaffär i Hämösand, kom plötsligt en ung tjej fram till mig och sa att hon tyckte jag var så lik David Sylvian (sångaren i Japan). Hon hette Catrine och bodde i Eskilstuna. Jag berättade att jag skrev låtar och sjöng, och det slutade med att hon bjöd ner mig till en fest i Eskilstuna någon månad senare. Där fick jag se Catrine framföra några av sina dans- och mimrutiner i egen koreografi till musik av David Bowie. Christer Sturmark var där och alla flockades kring honom,

men själv pratade jag just ingenting med honom eftersom jag var rätt blyg på den tiden. Jag lämnade en kassett med några av mina inspelningar till honom, bland annat Antifashion som jag skrivit och spelat in hemma redan 1980.

– Någon månad senare ringde han mig och det visade sig att han kände Peo Thyrén, och låtit denne lyssna på mina inspelningar. Peo, i sin tur, hade fått Sanji Tandan intresserad att bekosta en studiodemo av låtarna.

– I augusti 1982 åkte jag ner till Stockholm, träffade Peo för första gången, och under en natt spelade vi (jag, Sturmark och Peo) in demos till de båda låtarna i Decibel Studio 2. Detta gjorde att Tandan skrev kontrakt för en singel, som i december spelades in i Decibel Studio 1. Även dessa inspelningar fullbordades under mycket kort tid, och vi gjorde fotosession för omslaget. Catrine var med under inspelningarna, men medverkade inte musikaliskt. Hennes funktion i gruppen var tänkt bli uteslutande visuell, det vill säga dans och mim.

– Jag träffade skivbolagsdirektören Sanji Tandan högst två gånger, och det hela kändes egentligen jättekonstigt, alltså hur den här gruppen hade bildats. Ingen av oss kände egentligen varandra, flera av oss träffades för första gången i samband med inspelningarna! Vi bodde på skilda håll i landet. Med facit i hand tror jag man kan säga att det hela handlade om ett hobbyprojekt för Peo Thyrén, som låtit sig övertalas av Sturmark att hitta på något.

– Heroes som grupp fanns egentligen inte i praktiken, så det kändes inte ens när den dog! När jag hörde talas om Easy Action (Peos nya projekt) insåg jag att det inte skulle bli något mer samarbete.

Är gruppens namn inspirerat av Bowie?

– Ja, det är direkt hämtat från låten ”Heroes”.

Vilka var era musikaliska förebilder?

– Hela projektet kretsade kring vårt gemensamma intresse för David Bowie och hans lärjungar såsom David Sylvian, Visage, Gary Numan och new romantic-grupperna.

Dålig mix

Var spelades skivan in? Vem var tekniker och vem producerade?

– Den spelades in i Studio Decibel (studio 1) i Stockholm, december 1982. Jag minns inte vad teknikern hette, men det var en trevlig kille som tålmodigt satt uppe med oss i två hela nätter. Pelle Lidell spelar Simmons-trummor på båda låtarna, vilket inte nämns på omslaget.

– Vem som producerat vet jag egentligen inte. Officiellt var det Peo Thyrén, men vad han tillförde i praktiken kan jag inte säga. Jag åkte hem till Härnösand efter inspelningen, och var alltså inte med under mixningen. Vilket dessvärre visade sig bli en chock när jag fick höra provpressningen och den färdiga singeln. Den låter helt enkelt usel och inte alls som jag hade tänkt mig. Bland annat är flygeln helt borta ur mixen på Antifashion, min leadsång och mina körstämmor låter förfärliga ljudmässigt, och alltsammans låter torrt och råmixat. Jämfört med demon är skivan en katastrof, och jag vet lyckligtvis inte vem jag ska anklaga!

– För mig, just då, var det ändå en fantastisk upplevelse att ha fått ut en första skiva med mitt material. Min negativa upplevelse av skivan delades av Freddie Hansson (ex-Noice) som några år senare sa till mig att han hade hört 24-spårstejpen och tyckte att skivan var fruktansvärt dåligt mixad och att det var detta som gjorde att den floppade, vilket han tyckte var väldigt synd.

Vilka är personerna på singelomslaget?

– Peo Thyrén till vänster, jag sittande, Christer Sturmark bakom mig, Catrine till höger.

Mikael Sjödin i dag.

Varför blev det bara en singelplatta? Fanns det planer på ett album?

– Christer Sturmark och jag utvecklade en gedigen musikalisk vänskapsrelation, med långtgående planer för framtiden. Det hela utgick från mitt låtskrivande och min sång. Jag hade redan hundratals färdiga låtar, så vi väntade bara på att saker skulle hända. Min roll var att skapa och framföra, Sturmarks funktion skulle vara att dra nytta av sina kontakter i branschen. Men under dåvarande förhållanden

hände just ingenting, och jag hörde aldrig någon mer förfrågan från varken Peo eller skivbolaget.

– I en artikel i tidskriften Okej lät det som om vi hade framtiden för oss, och både ny singel och album på gång. Det stämde inte alls! Det mesta som Peo sa i artikeln är bara hype, och stämde inte alls med verkligheten.

Vem äger inspelningarna och rättigheterna för skivan i dag?

– Jag vet inte vem som äger mastertejperna, om de ens existerar längre. Rättigheterna till låtarna äger jag förhoppningsvis själv, i egenskap av upphovsman. Förlagsavtalen överläts 1991 från Tiger Music till Warner/Chappell Music Scandinavia AB.

Vad gör du själv numera?

– Jag är i full gång med att återuppta inspelandet av eget material, både gammalt och nytt. Jag har gjort vansinnigt många demos sedan början av 80-talet, men de var förhållandevis enkelt gjorda och låter väldigt daterade nu. Så jag vill med min nuvarande studio och tekniska möjligheter göra mina bästa låtar rättvisa. Mest för min egen skull. Under alla år har jag fungerat bäst när jag gör allting själv i min hemstudio.

Under vår mejlväxling uttrycker Mikael också sin uppskattning över Ljudtekniska Sällskapets verksamhet:

”Jag har tittat på er förening och tidning, och tycker att det är fint och behjärtansvärt det ni driver! Som icke-medlem kan jag inte läsa så många av era tidigare artiklar, men de om mastering har jag studerat med stort intresse (”Varför låter skivorna så illa?”). Jag brukar även själv mejla och klaga till skivbolag som släpper ”remaster”-utgåvor som låter som rena slakten av originalalbumen. Man får ju aldrig något svar, men det skadar inte att opponera sig mot detta loudness-krig. Outhärdligt sorgset är det när man hör hur klassiska album (ABBA, Bowie, vad helst) blir massakrerade bara för att radiostationerna ska bli nöjda”, skriver han.

Vi kunde inte ha sagt det bättre själva.

Tack vare Mikael Sjödin har nu frågetecknen kring en av svensk pophistorias mest mystiska grupper rätats ut. För det är vi skyldiga honom ett stort tack. Nu lyssnar jag med ännu större behållning till singeln trots en del svajning på grund av oplanhet – vinylskivans eviga förbannelse!

På Mikael Sjödens ambitiösa hemsida finns information om hans musicerande och inte minst en lång rad ljudklipp från 1980-talet och framåt. Här kan alla nyfikna lyssna på både demo- och singelversionen av ”Antifashion” samt på Mikael's övriga produktioner till dags dato. Det senaste och karriäroverspännande projektet ”Across the road on

Garbage Hill” pågår just nu och kan följas på en egen hemsida.

ANTIFASHION
Mick Arrow
Thank God I don't love you
I do think of you as the fascist's Dream
We walk through the snares, always act nice, never turn twice
You turn your head and we follow your wink
Somewhere there's a power that traces you
Antifashion, at least a bloody fashion too

We dress up in drag, shimmering faces
All over the world, I keep believing in me
But fashion turns me on
I'm trying to be a part of culture
Somewhere there's a power I seek
Somewhere there's a power I seek

Antifashion is fashion too
Communicate with arrogance and nonchalance
Never see the original fashion
Unique for every man and woman

THE DAY I KILLED MY EYES
Mick Arrow
Moments passed still though the memories are hiding out
Gloom for me as we drink our wine
I've seen everything there is to see
What else can I do right now for love
We could escape the dreadful times of life

I sit here thinking about my time
Time passes slowly as we crash fast
Darkness for noone and I watch you go
Spread in the wind is everything so
We could escape the dreadful times of life

Take me I'm yours, the day I killed my eyes
Oh! Lord, oh! Lord, oh! Lord

Yet another sleepless night with hundreds of fags
In the meadow full of grass we're shooting Heroes
Dead in the night the laid back only waiting for sunrise
And nothing more
We could escape the dreadful times of life
In my regret I find nothing valuable
Not even I.H. can pass me through
All I have seen I can see inside me
There's nothing else for you to do but
Maybe we could escape the dreadful times of life

Heroes
Produced by Peo Thyrén & David Jones

Heroes are
Mick Arrow - vocals & keyboards
Chris Care - guitar
Catherine - mime & art dance
Peo Thyrén - bassguitar
Arrangements by the Heroes
"We can be Heroes just for one day."
Cover design Ermalin's Egenart &
Photo Bernhard Pozzo

TANSIN 0011
TANDAN RECORDS

Singelkomvolutets baksida. Är medproducenten David Jones Bowie himself, tro?

Om skivan

Heroes: Antifashion/The day I killed my eyes
Tandan Records TanSin 0011 (1983)

Läs mer

Officiell hemsida för Mick Arrow inklusive Heroes och ”Antifashion”:
<http://mickarrow.com/indexframes2013.html>

Artikel om Heroes i tidskriften Okej:
www.mickarrow.com/1983_Okej_Heroes.jpg

Om projektet “Across the road on Garbage Hill”:
<http://acrosstheroad.me.uk/>

